

Llums, Càmera, Terror

Social Humanístic

Blau

2n Batxillerat/ curs 20-21

ABSTRACT

En este trabajo de investigación, al principio se encuentra la explicación de qué es un cortometraje y sus características, seguidamente una búsqueda del cine de miedo: su historia, sus subgéneros, las técnicas que se utilizan para causar miedo . . . Después una entrevista que he realizado a Marta Solé, una guionista de TV3 y finalmente el proceso de creación de mi cortometraje. El objetivo de este trabajo es demostrar si las técnicas que se utilizan para causar miedo al espectador realmente funcionan o no y enriquecerme respecto al género para poder posteriormente aplicarlo . Es por ello que he creado un cortometraje de terror basado en hechos reales. Al final, gracias a una encuesta que realizaron los espectadores del cortometraje, se puede ver si realmente funcionan o no. He decidido hacer este trabajo de investigación, ya que desde pequeño que me interesa el mundo audiovisual y ya hace tres años que tengo un canal de YouTube donde ya había subido algún cortometraje de terror, pero ahora con la ayuda de mi búsqueda , he utilizado las técnicas para causar miedo al espectador y que quede más profesional.

ABSTRACT

In this research work, at the beginning and you will find the explanation of what a short film is and its characteristics, then a search for scary cinema: its history, its subgenres, the techniques used to cause fear ... After an interview that I have done with Marta Solé, a TV3 scriptwriter and finally the process of creating my short film. The objective of this work is to demonstrate if the techniques used to cause fear to the spectator really work or not. That is why I have created a horror short film based on real events. In the end, thanks to a survey conducted by viewers of the short film, you can see if they really work or not. I have decided to do this research work, since since I was a child I have been interested in the audiovisual world and for three years I have had a YouTube channel where I had already uploaded a horror short film, but now with the help of my search, I have used the techniques to cause fear to the viewer and make it more professional.

Index

1.	Introducció.....	5
2.	Què és un Curtmetratge?.....	7
2.1.	Diferències entre Curtmetratge i Llargmetratge.....	7
2.2.	Com es realitza un Curtmetratge.....	8
2.2.1.	La idea.....	8
2.2.2.	El guió.....	8
2.2.3.	Preparació del rodatge.....	9
2.2.4.	Durant el rodatge.....	10
2.2.5.	Edició.....	11
3.	Història del cinema de terror.....	12
3.1.	Antecedents del terror.....	12
3.2.	Expressionisme Alemany.....	13
3.3.	Anys 20.....	13
3.4.	Anys 30.....	13
3.5.	Anys 40.....	13
3.6.	Supervivència del terror gòtic (Anys 50).....	14
3.7.	Cinema modern de terror 1960-present.....	14
4.	El Cinema de terror a Catalunya.....	15
5.	Què és la por?.....	17
6.	Subgèneres del Cinema de Terror.....	17
6.1.	Slasher.....	17
6.2.	Gore.....	18
6.3.	Psicològic.....	18
6.4.	Sèrie B.....	18
6.5.	Sobrenatural.....	19
6.6.	Ciència Ficció.....	19
6.7.	Apocalipsi.....	20

6.8.	Metratge Trobat.....	20
7.	Tècniques per causar Terror a l'espectador.....	21
7.1.	El Infràsò.....	21
7.2.	Imatges Subliminals.....	22
7.3.	Canvis bruscos de color.....	22
7.4.	La subversió de models i patrons de terror clàssics.....	23
7.5.	Escenes Llargues.....	23
8.	Entrevista.....	24
9.	El meu curtmetratge.....	25
9.1.	Preproducció.....	25
9.1.1.	Idea.....	25
9.1.2.	Creació del Guió.....	25
9.2.	Dies de Rodatge.....	27
9.2.1.	Curiositats i anècdotes del Rodatge.....	27
9.3.	Postproducció.....	32
9.4.	Presentació del curtmetratge.....	33
10.	Enquesta.....	34
11.	Conclusió.....	38

INTRODUCCIÓ

He decidit fer el Treball de Recerca sobre el cinema, ja que sempre m'ha agradat. M'he centrat en el cinema de terror i també he fet una recerca sobre les diferents tècniques que s'utilitzen en les pel·lícules per causar por a l'espectador.

Fa tres anys vaig crear un canal de YouTube que es diu Vilà Produccions i també he realitzat algun petit curtmetratge de terror anteriorment, però tot i això, volia informar-me més sobre aquest tema i buscar quines són les tècniques que s'usen per poder fer-ne de manera més professional.

Com a projecte final he creat des del principi un curtmetratge on es vegin implementades les tècniques estudiades i també he creat una enquesta per demostrar si les tècniques han causat por als espectadors.

En aquest Treball de Recerca s'explica què és un curtmetratge, diferències entre els curtmetratges i els llargs metratges, hi podem trobar una explicació de la història del cinema de Terror des dels seus inicis, passant també pel cinema de terror a Catalunya, diferenciant els seus subgèneres, també les seves tècniques, una entrevista realitzada a la Marta Solé, una guionista de TV3, com he creat el meu curtmetratge i finalment els resultats de l'enquesta.

Molta de la informació d'aquest treball l'he extret de pàgines web d'internet, algunes de les coses me les van ensenyar quan vaig anar a fer un curset a l'estiu a l'Escola Superior de Cine i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC), també he tingut l'ocasió de poder fer una entrevista a una guionista de TV3 de la sèrie "Com Si Fos Ahir", la qual anteriorment també havia realitzat algun curtmetratge, fet que em va ajudar força, donant-me consells i idees sobre com començar a planificar, i com preparar-ho tot abans de començar la gravació del curtmetratge...

El títol que he decidit posar és: Llums, càmera, terror. Anteriorment, quan es volia començar a gravar, el director deia: Llums, càmera, acció, ja que abans les llums que s'utilitzaven per il·luminar les escenes, s'escalfaven molt ràpidament, és per això que primer deia llums i els tècnics obrien les llums, després deia càmera i el càmera començava a gravar i finalment acció perquè els actors comencessin a dir el seu guió. He decidit canviar acció per terror, ja que m'he centrat en aquest tipus de cinema.

El Cinema de terror és un gènere cinematogràfic que es caracteritza per la seva capacitat de crear sentiments de por, terror, preocupació, disgust, malestar o fàstic a l'espectador. És considerat com a gènere cinematogràfic des de mitjans del 1930, i els seus inicis van estar molt influenciats per la

literatura gòtica. Per a l'espectador, avui en dia anar a veure una pel·lícula de por no és cap repte, ja que ja hi ha molts referents i el públic ja sap el que es trobarà quan vagi al cinema, en canvi, per a la gent dels anys trenta era un gran repte, fins i tot hi havia hagut pel·lícules on la sala del cinema havia quedat mig buida després que els espectadors fugissin atemorits, ja que en aquells temps era una novetat i ningú sabia el que passaria.

Malgrat això, les primeres pel·lícules de por van ser tot un èxit entre el públic, sent instantània la seva acceptació popular.

Les pel·lícules d'aquest gènere cinematogràfic acostumen a estar relacionades amb esdeveniments causats per alguna força major, o per l'aparició d'algun personatge maligne d'origen sobrenatural i/o criminal. En les pel·lícules de terror, s'utilitzen diversos mecanismes per causar el sentiment de por a l'espectador, aquests poden estar generats per als actors que hi participen o poden estar creats posteriorment utilitzant alguna eina digital.

Dins el cinema de terror hi ha quatre grans blocs per a poder agrupar els seus principals temes, que són: Els morts que no han mort, monstres i criatures fantàstiques, éssers humans modificats i persones que excedeixen els seus límits.

QUÈ ÉS UN CURTMETRATGE?

Un curtmetratge, o curt, és una producció audiovisual cinematogràfica que té una durada aproximada des de menys d'un minut fins a trenta o quaranta minuts. Els gèneres dels curtmetratges són els mateixos que els de les produccions amb major durada, però normalment un curtmetratge té un baix cost i és per això que se sol utilitzar gèneres menys comercials. El curtmetratge és una eina que fan servir molts joves per començar a fer els primers passos dins del món cinematogràfic. Molts dels directors coneguts van començar també amb la creació de curtmetratges.

Actualment amb les noves tecnologies és molt més fàcil crear un curtmetratge i això ajuda als joves interessats, ja que és molt més fàcil trobar recursos, si no es disposa de cap càmera digital, es pot usar el mòbil per gravar, és molt més fàcil comunicar-se amb els actors per quedar i gravar...

Un dels majors problemes al qual s'enfronten els creadors de curtmetratges és l'absència d'un mercat establert on donar a conèixer aquests curtmetratges. Encara ara no se li dona molta importància a la creació de curtmetratges i hi ha pocs circuits d'exhibició. Tot i això, internet ha ajudat força a aquest problema, ja que és una molt bona eina que pot contribuir a principiants a donar a conèixer el seu talent, Internet i les xarxes socials s'han convertit en les plataformes per excel·lència de difusió de curtmetratges, ja que al ser d'una curta durada s'adapta a les necessitats dels espectadors. El festival més important de curtmetratges és el "Tropfest" que se celebra a Sydney (Austràlia), des de 1993.

Un dels curtmetratges més famosos de la història és "Un chien andalou" que vol dir Un gos Andalus. Aquest és un curtmetratge surrealista realitzat l'any 1929 per Luis Buñuel i el guió va ser creat per Salvador Dalí. El curtmetratge recrea visions, obsessions, somnis i fantasies pròpies del surrealisme, que en aquells moments era un moviment avantguardista i era sinònim de prestigi.

Diferències entre Curtmetratge i Llargmetratge

Als inicis del cinema no es diferenciava el curtmetratge i el llargmetratge, va ser vint anys després que es va començar a parlar de les diferències entre els dos estils diferents. Com es pot observar només llegint, la principal diferència recau en la seva durada. Un curtmetratge es pot definir com una pel·lícula que té una durada menor a 40 minuts i, de mitjana, normalment duren uns trenta minuts, mentre que es considera llargmetratge quant dura més de quaranta minuts, encara que acostumen a

sobrepasar els seixanta minuts. Avui en dia la gran majoria de pel·lícules que anem a veure al cinema es consideren llargmetratges és per això que sempre s'ha donat més importància als llargmetratges que als curtmetratges.

COM ES REALITZA UN CURTMETRATGE

La idea

Per començar a crear un curtmetratge, el primer pas és decidir què vols dir o transmetre i amb quin gènere cinematogràfic ho realitzaràs (documental, terror, comèdia...). Un cop ja tens la idea escollida, abans de començar a escriure el guió has de pensar si podràs dur a terme la idea o no. Abans d'escriure el guió has de: buscar els possibles actors i actrius, buscar les localitzacions on passarà la història i el més important has de mirar quin és el teu pressupost, ja que potser hauràs de comprar material. Un cop ja tens buscat tots aquests punts i saps que el teu curtmetratge serà possible, el segon pas és començar a escriure el guió.

El Guió

El guió serveix perquè els actors i actrius coneguin el seu diàleg i perquè sàpiguen com i quan l'han de dir. Normalment en un guió de cinema es posa el nom de l'actor/actriu en negreta, entre parèntesis com ha d'entonar i si ha de fer algun gest característic després del seu text. (Com es pot veure a l'annex 1)

El guió també és una eina útil per saber quines escenes ja s'han gravat i quines falten. En el guió s'hi ha d'escriure també entre parèntesis, les accions que estan fent abans o després de parlar, el lloc on estan situats els personatges, si l'escena passa durant el dia o la nit...

4- INT. CASA. DIA

(La Maria ja té 13 anys i decideix donar la nina a la seva mare perquè la guardi a les golfes)

Maria

Mama, guarda la nina, si us plau, que no vull que les meves amigues la vegin.

Un cop el guió ja està escrit, és el moment de llegir-lo moltes vegades per mirar i revisar si hi ha alguna falta d'ortografia, si hi ha alguna escena que no ha quedat gaire clara, i si és així doncs tornar-la a escriure, o potser en alguna escena ens hem deixat d'escriure quelcom que els actors i les actrius han de tenir en compte... Moltes vegades el primer guió mai és el definitiu, ja que es canvien moltes coses, potser per qüestió de temps i d'horaris s'ha d'escurçar alguna escena o canviar-la perquè sigui més possible de fer...

En el meu cas he canviat moltes coses i fins i tot he refet escenes senceres, res, però fora del normal.

Quan el guió ja està llest. És el moment de posar-se en contacte amb els actors i les actrius i dona'ls-hi el guió, sigui en format digital o amb paper. Si alguna de les localitzacions on es vol dur a terme el rodatge pertany a una altra persona com pot ser algun establiment, casa, parc... ara és el moment per contactar i preguntar si et deixen gravar dins la seva propietat.

Preparació del rodatge

Un cop tothom té el seu guió i ja estan aprenent-lo, el director crea un guió tècnic o un guió il·lustrat "storyboard". (mirar annex 2) Aquest és un guió on es dibuixa les escenes i els diferents tipus de plans que hi haurà a cada escena, el guió tècnic és només una guia, ja que potser al final algun pla no serà com el que estava dibuixat en un principi, els dibuixos no cal que siguin molt professionals o ben fets, ja que és només una guia. També es crea un pla de rodatge. El pla de rodatge és un document on apareixen els elements que intervenen en cada escena on hi pot aparèixer: els actors/actrius que apareixen, el vestuari, el material necessari, la localització de cada escena... El pla de rodatge també es pot utilitzar com a calendari i així saber quin dia es gravarà cada escena. Un cop ja s'ha realitzat tot això i ja s'ha quedat amb els actors/actrius els dies que els toca aparèixer, arriba el moment de començar a gravar. El dia abans és molt important assegurar que tot el material de gravació (Càmera, micròfon) tingui bateria i espai a la targeta i també cal assegurar-se que tenim tot el material que necessitem (trípode, atrezzo...)

Durant el rodatge

Abans de gravar l'escena es fa un assaig amb els actors per si hi ha qualsevol dubte. Molta gent creu que quan es fan les pel·lícules que veiem al cinema cada escena es torna a repetir dos o tres cops, però en realitat i també en el meu curtmetratge alguna escena l'hem hagut de repetir fins a cinquanta vegades, ja que cada escena, s'ha de gravar des de diferents punts de vista, això es pot veure més clar quan, dins una escena amb un diàleg entre dos personatges, s'acostuma a realitzar l'escena amb tres plans: Un pla general de les dues persones i després un primer pla de cada un dels actors/actrius que intervenen en aquesta escena. Mentre s'enregistra una escena s'ha de tenir en compte que els actors/actrius no diran exactament el mateix que hi ha al guió, ja que s'hauran fet el seu propi personatge i si hi ha alguna frase que s'ha de dir com està escrita, cal especificar quina i dir-ho.

També s'ha de tenir cura de la decoració, ja que aquesta ha de semblar natural, és a dir, si estem gravant dins d'una casa cal vigilar que no es vegi algun element que no forma part del rodatge, com ara un marc de fotos amb alguna foto de la família que viu a la casa, en aquest cas es pot treure el marc o per donar més realisme es pot posar una imatge dels actors.

Vigilar amb l'atrezzo, és un punt que guanya molta més importància quan el curtmetratge està ambientat en una altra època (el passat o el futur), ja que si és al passat s'ha de tenir molt en compte que no es vegi res modern i/o actual, per això, es pot fer una recerca prèvia per mirar quina roba es portava, quins objectes hi havia, etc., per així poder donar més realisme a l'escena.

Durant els dies de rodatge sempre sortiran complicacions i segurament no es podrà complir el calendari establert, sinó que s'allargarà, però cal buscar solucions, ja que no és necessari que es vagi fent per ordre, sinó que, potser el primer dia s'enregistraran les escenes del final, ja que potser als actors/actrius no els anava bé gravar quan els tocava.

Després de cada dia de rodatge s'ha de mirar que les escenes hagin quedat bé i que l'àudio s'hagi enregistrat correctament. Mentre es grava s'ha de pensar també amb els plans recursos, aquests plans són plans on no hi intervenen els personatges, i que poden enriquir molt les escenes.

Edició

Un cop ja s'ha finalitzat el rodatge, toca posar sentit a totes les gravacions i ordenar-les, ja que normalment no es grava seguint l'ordre del guió. En editar, cal mirar primer totes les gravacions de la mateixa escena, des dels diferents plànols, per així poder muntar una escena molt dinàmica. Com més plans diferents es facin d'una escena, més dinàmica serà i els espectadors i posaran més atenció, però no se n'ha d'abusar, ja que si hi ha molts canvis dins d'una mateixa escena l'espectador es podria marejar i deixar de mirar. Mentre s'edita és el moment de posar algun efecte, les transicions, els filtres per donar un to més de pel·lícula a les gravacions...

Les transicions s'utilitzen per canviar d'escena, a tots els vídeos hi ha transicions, però quan es grava una pel·lícula o un curtmetratge, les transicions acostumen a ser talls entre les escenes, en canvi, si és un documental segurament hi haurà transicions més tranquil·les, desapareix un vídeo i n'apareix un altre o la pantalla es torna cap a blanc...

Un punt important que cal tenir en compte a l'hora d'editar és posar les barres negres a la part superior i inferior de la pantalla, ja que aquestes ajuden a fer que sembli més professional i a vegades també ajuden a tapar algun possible error.

Per altra banda, un punt molt important a tenir en compte durant l'edició és l'àudio. Quan parlem del cinema sempre apareix la paraula "Audiovisual", aquesta paraula mostra que l'àudio és molt més rellevant que la part visual, ja que a través de l'àudio es pot canviar el sentiment de les imatges. Dins de l'àudio cal tenir en compte la veu, la música i els efectes de so. La veu dels actors i actrius normalment s'acostuma a gravar amb micròfons a part. La música és la part de l'àudio més fonamental, aquesta es pot trobar per internet, ja que hi ha moltes pàgines de música lliure de drets o es pot compondre. I finalment els efectes de so, aquests són sons com ara una porta que es tanca, unes passes, unes veus... Aquests ajuden a donar realisme a l'escena, ja que si el micròfon està molt a prop dels actors/actrius potser hi ha algun soroll que desapareix o passa desapercebut, i utilitzant els efectes de so ajudem a reforçar-ho. En aquest cas també, hi ha moltes pàgines i portals web on hi ha efectes de so gratuïts, però també es poden elaborar a casa o en un estudi. En les pel·lícules sempre els creen després en un estudi i moltes vegades fan servir materials completament diferents dels que es mostren a l'escena.

Un cop ja està el curtmetratge finalitzat és hora de mirar-lo moltes vegades i intentar trobar els màxims errors possibles, per tal de poder-los corregir i que aquests no es vegin quan el presentem al públic. Com més gent miri el curtmetratge més errors es podran corregir i així al final no hi haurà cap error.

HISTÒRIA DEL CINEMA DE TERROR

Antecedents del terror

El cinema de terror va néixer juntament amb el mateix cinema quan aquest encara no es considerava un gènere. Els germans Lumière van rodar el 1896 la cinta “L'arrivée d'un train à La Ciotat” (L'arribada del tren). En aquesta pel·lícula, com el seu nom indica, es mostrava l'arribada d'un tren; només que, com que el cinema era un invent desconegut per a la majoria dels espectadors, aquests creien que el tren s'anava a sortir literalment de la pantalla per atropellar els primers espectadors i aquests cridaven i s'escapaven de la sala aterritzats.

La primera pel·lícula de terror considerada dins d'aquest gènere va ser “La mansió de el diable”,

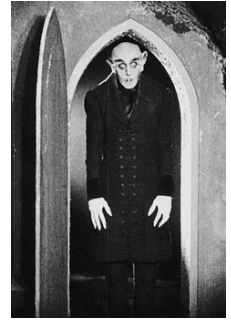
dirigida per Georges Méliès, es va estrenar el 24 de desembre de 1896, a París.

Va ser aquesta la pel·lícula que va donar pas a tot el cinema de terror. Durant els següents anys, França es va posicionar en el primer lloc en la realització de cinema de terror.

Però, avui en dia hi ha molta gent que encara pensa que la primera pel·lícula de terror dins del gènere va ser l'adaptació del mite de Frankenstein.

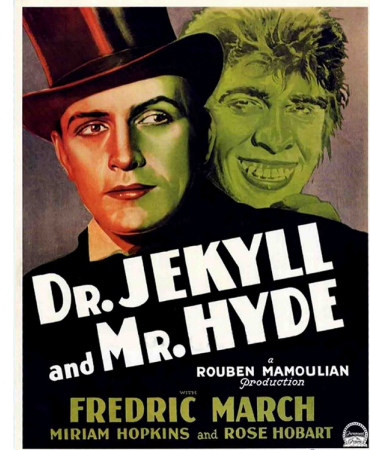
Expressionisme Alemany

Aquesta va ser l'època del cinema mut dins del gènere de terror on es destaca a Alemanya per les seves obres esgarrifoses i artístiques que sovint eren influïdes per la pintura expressionista. Aquest tipus de cinema tindrà posteriorment alguns homenatges com la pel·lícula: “Nosferatu”

Anys 20

Durant els anys 20, els Estats Units gestaria un cinema de terror que tindria la seva explosió en els anys 30, del qual se'n destaca la quantitat de pel·lícules de terror on s'utilitzava l'ús de monstres per causar por a l'espectador. Dels quals se'n destaca: “Dr. Jekyll and Mr Hyde” de 1920 de John S. Robertson.

Anys 30

Al llarg dels anys 30 apareix la “Universal Pictures”, que en el seu moment també es va especialitzar en el cinema de terror, especialment en les pel·lícules de monstres amb un estil gòtic i algunes de les seves obres també és veient influenciades pel cinema expressionista. Algunes pel·lícules a destacar són:

- Dràcula (1931)
- Frankenstein (1931)
- La mòmia (1932)
- L'home invisible (1933)

Anys 40

No va ser fins a finals dels anys 40 quan les pel·lícules del gènere de terror de la Universal Studios van entrar en decadència. Des d'aquell moment, les pel·lícules de la Universal Studios se centraran més en comèdies o bé per un terror més proper a la ciència-ficció.

Supervivència del terror gòtic (Anys 50)

Als anys 50, els monstres clàssics com Frankenstein, Dràcula o la mòmia estaven en decadència i eren substituïts per l'anomenat cinema de terror de la guerra freda: ciència-ficció, aliens, mutacions radioactives i invasions catastròfiques i apocalíptiques. Tot i que encara hi havia alguna excepció, el subgènere de les pel·lícules de monstres es va donar per acabat.

Cinema modern de terror 1960-present

Cal no oblidar un subgènere que potser el llarg del temps ha quedat oblidat. Es tracta del cinema paranormal. Aquest subgènere va des dels fantasmes fins als dimonis passant per tota mena de fets paranormals i moltes vegades tractats des del realisme. A diferència d'alguns altres subgèneres com les pel·lícules d'assassins en sèrie o les pel·lícules de zombis, el subgènere paranormal no se centra en la violència ni en l'horror visual sinó que se centra en el terror desconegut, de vegades causat per una força maligna que no sol ser visible o només ho és en

moments determinats o quan envaeix el cos d'algun personatge innocent, en el cas dels dimonis. L'any 1960 va ser l'any del naixement de molts subgèneres del cinema de terror com el gore.

EL CINEMA DE TERROR A CATALUNYA

El gènere del terror català s'ha consolidat com a modalitat d'evasió en la indústria de l'audiovisual català en els darrers anys. La contribució de creadors com Jaume Balagueró i Paco Plaza, que han proposat l'articulació d'un imaginari autòcton. Els primers antecedents del cinema de terror català, no tant terrorífic com sinistre i tèrbol, van ser els serials dirigits a principi del segle passat per Alberto Marro –autor de "Los misterios de Barcelona" (1915) i "El beso de la muerte" (1917), codirigida per Fructuós Gelabert i Magín Murià–. Aquestes iniciatives, però, no van acabar de quallar i per això és complicat parlar d'una història del cinema de terror català.

Els sense nom (1999), primer llargmetratge de Jaume Balagueró, és, doncs, el punt de partida del gènere que no arriba a afirmar-se amb total autoritat fins a l'estrena de la saga Rec (2007-09), codirigida per Paco Plaza, en què els escenaris de l'Eixample són reformulats com a territori de l'angoixa i el malson de perfils apocalíptics.

A banda de l'estimulant utilització d'escenaris quotidians i personatges costumistes, les pel·lícules de la saga Rec proposen, amb un to més lúdic que discursiu, una interessant reflexió sobre el xoc entre l'horror i els nous mecanismes de producció i consum audiovisuals. El plantejament estètic també suposa una superació dels perills de l'academicisme o de la impersonalitat del producte concebut per a l'exportació, que assetjava la filmografia de Balagueró i Plaza.

Tant Jaume Balagueró com Paco Plaza pertanyen a una nova generació de directors de l'estat espanyol formats en el consum de cinema espectacle i que acostumen a recordar com a particular experiència iniciàtica i formativa els anys com a espectadors del Festival de Cinema Fantàstic de Sitges, nascut el 1967 i posteriorment rebatejat com a Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya. El certamen de Sitges, que va començar amb plantejaments modestos i que s'ha convertit en la cita més important dedicada a aquesta especialitat dins del panorama europeu i en l'esdeveniment cinematogràfic més important del calendari català de festivals, ha servit per encoratjar, promoure i mantenir viva la flama de l'afició pel gènere al país. També a Catalunya hi podem trobar el TerrorMolins (Festival de Cinema de Terror de Molins de Rei) fundat l'any 1973.

Alguns directors no especialment compromesos amb el gènere van aportar a la moda del cinema de terror títols heterodoxos i sofisticats en els plantejaments formals: és el cas de "Las crueles" (1969) i "La novia ensangrentada" (1972), de Vicente Aranda, i "Ceremonia sangrienta" (1973) i "No profanar el sueño de los muertos" (1974), de Jordi Grau.

La creació l'any 2000 de la marca especialitzada Fantastic Factory, dins del grup empresarial Filmax, porta a Catalunya el model de producció de sèrie B, que convoca un grup de directors nord-americans entre ells, Jack Sholder i Stuart Gordon per facturar una sèrie de pel·lícules de plantejaments funcionals orientades a l'exportació. La proposta no arriba a consolidar-se, però Filmax aposta per una nova generació de cineastes espanyols: Balagueró, Plaza, Nacho Cerdà i Christian Molina que aconsegueix formular una eficaç, rendible i també exportable lectura dels plantejaments del cinema espectacle d'última generació.

Dins d'aquest relleu generacional, però fora de l'àmbit de Filmax, Juan Antonio Bayona, format a l'ESCAC i foguejat en el terreny de la realització de vídeos musicals, aporta al cinema de terror un dels èxits més rellevants, "L'orfenat" (2007), pel·lícula guardonada amb set premis Goya i set premis Barcelona de cinema que posa al dia els plantejaments conceptuals i estètics de l'horror gòtic, sota la influència evident d'una pel·lícula com "Los otros" (2001), d'Alejandro Amenábar.

La companyia d'efectes especials DDT, ubicada a Barcelona sota la direcció de David Martí i Montse Ribé, està rere l'excel·lent resolució tècnica de bona part del cinema fantàstic produït a Catalunya els últims anys i ha aconseguit consolidar-se en el panorama internacional: l'any 2006, DDT va obtenir l'Oscar en l'apartat de maquillatge de la pel·lícula "El laberinto del fauno" (2006) de Guillermo del Toro.

QUÈ ÉS LA POR?

La por és una emoció caracteritzada per una intensa sensació desagradable provocada per la percepció d'un perill, real o suposat, present, futur o fins i tot passat. És una emoció primària que es deriva de l'aversion natural al risc o l'amenaça, i es manifesta en tots els animals, el que inclou a l'ésser humà. La màxima expressió de la por és el terror. A més, la por també està relacionada amb l'ansietat.

En l'actualitat hi ha dos conceptes diferents sobre la por, que corresponen a les dues grans teories psicològiques que tenim: el conductisme i la psicologia profunda. Segons el pensament conductista, la por és una cosa apresada. En el model de la psicologia profunda la por existent correspon a un conflicte bàsic inconscient i no resolt, a què fa referència.

SUBGÈNERES DEL CINEMA DE TERROR

El cinema de terror es basa en general en causar por o terror a l'espectador. Dins del món del terror, hi ha diferents subgèneres, els quals ens ajuden a classificar les diferents pel·lícules de por.

Com he mencionat anteriorment, el cinema de por es pot dividir en uns grans blocs: Els morts que no han mort, monstres i criatures fantàstiques, éssers humans modificats i persones que excedeixen els seus límits. Dins d'aquests grups hi ha molts altres tipus de gèneres.

Slasher

Entre els subgèneres de terror més famosos el rei és el slasher; tot i que, casualment, molts poden arribar a confondre el slasher amb el gore.

El cinema slasher va sorgir a mitjans del segle XX. La seva característica principal és que sempre hi ha un assassí en sèrie (psicòpata és clar) que porta alguna arma representativa per matar les seves víctimes.

Encara que hi ha escenes sagnants i pot tenir també algunes mutilacions, mai és tan explícita com el gore, i acostuma a ser més digerible per al públic. La majoria dels seus assassins busquen venjança per alguna humiliació passada i les seves víctimes solen ser adolescents que es troben en alguna festa

o campament. Un altre recurs d'aquest subgènere de terror, és el personatge de la noia innocent i llesta que aconsegueix sobreviure per desemmascarar l'assassí.

Gore

Són aquelles pel·lícules en què l'espectador ha de tancar els ulls perquè les mutilacions que es presenten en pantalla són tan fortes que donen nàusees.

La seva característica principal és la sang, hi ha molta, molta sang i de la forma en què es presenten acostuma a ser incòmode. La seva comesa principal és mostrar la fragilitat del cos humà (d'aquí que hi hagi tantes mutilacions i viseres) i moltes d'elles tenen alguna mena de crítica social.

En realitat les pel·lícules americanes no solen ser tan fortes en aquest gènere perquè acostumen a limitar-se molt. La raó és senzilla, volen evitar la classificació C en cinemes, ja que això limita l'abast del públic.

Per l'altre costat, els japonesos són més atrevits en aquest gènere i han aconseguit crear cintes de culte que no tothom pot suportar. Els alemanys no es queden enrere i tenen algunes produccions tan fortes que van ser prohibides per diferents països.

Moltes vegades el gore resulta tan pertorbador que a una gran part de l'audiència li resulta desagradable. La forma més senzilla de veure gore és quan està barrejada amb algun altre subgènere, això fa que la història sigui més suportable per a aquells que es maregen després de veure tanta sang.

Psicològic

Molt lligat als subgèneres del terror anteriors, el terror psicològic és aquell en què les pors del personatge són en gran part creats per la seva ment. En aquestes pel·lícules és molt fàcil que arribis a confondre la realitat de la història amb una ficció creada pel mateix personatge.

Sèrie B

El cinema B o cinema sèrie B és un tipus de cinema comercial de baix pressupost, això donava lloc a què una pel·lícula fos destinada a ser distribuïda sense publicitat com a part d'una doble funció. El

terme connota la percepció negativa que el públic general tenia cap a aquest cinema, el qual es considerava inferior, a punt de ser ignorat pels crítics.

Tot i que la producció de pel·lícules d'aquest tipus va decaure en la dècada de 1950, el terme es va seguir utilitzant. En el seu posterior ús, hi ha una ambigüitat: d'una banda poden ser cintes amb un alt grau d'artesanía i enginy estètic, i per l'altre poden ser pel·lícules on l'interès principal és l'explotació lasciva a un baix pressupost; o si no, les dues. Actualment l'ús d'aquest terme té connotacions contradictòries: d'una banda se les qualifica de pel·lícules de gènere amb mínimes ambicions artístiques o, pel·lícules enèrgiques desinhibides de les restriccions imposades a les produccions de major pressupost i sense la càrrega dels convencionalismes de cinema independent.

Sobrenatural

És un subgènere de fantasia que combina elements de ficció sobrenatural i el gènere dramàtic. Aquest gènere juga amb fantasmes i altres temes paranormals, però sense un tó fosc i d'horror. Les històries dels drames sobrenaturals sempre giren al voltant de la màgia o fenòmens inexplicables que no poden relacionar-se amb la ciència, però sí amb explicacions paganes o Sobrenaturals.

Els drames sobrenaturals poden utilitzar criatures aparegudes en el folklore que són presentades com neutrals o malvades les quals normalment són percebudes com a bones (com les fades, follets, o elfs). Aquests éssers tendeixen a aparèixer en els drames sobrenaturals, o únicament en el gènere mateix, són les aparicions, esperits, bruixes, bruixots, superhumans, dimonis, Déus, àngels i, miracles (encara que no són miracles fantàstics o d'intervenció divina o de Déu) i altres idees similars o descripcions de fenòmens inexplicables.

També poden combinar-se amb altres gèneres com, la comèdia, acció, ciència-ficció, la fantasia i/o el terror.

Ciència-ficció

Ciència-ficció és la denominació d'un dels gèneres derivats de la literatura de ficció, juntament amb la literatura fantàstica i la narrativa de terror. Alguns autors afirmen que el terme és una mala traducció de l'anglès "science fiction" i que la correcta és ficció científica. Nascuda com a gènere en la dècada

de 1920 (encara que podem trobar obres anteriors) i exportada posteriorment a altres mitjans, com el cinematogràfic i televisiu, aquest té un gran auge des de la segona meitat de segle XX a causa de l'interès popular sobre el futur que va despertar l'espectacular avanç tant científic com tecnològic aconseguit durant tots aquests anys.

És un gènere especulatiu que relata esdeveniments possibles desenvolupats en un marc imaginari, la versemblança es fonamenta narrativament en els camps de les ciències físiques, naturals i socials. L'acció pot girar al voltant d'un ventall gran de possibilitats (viatges interestel·lars, conquesta de l'espai, evolució humana a causa de mutacions, evolució dels robots, realitat virtual, civilitzacions extraterrestres...). Aquesta acció pot tenir lloc en un temps passat, present o futur, o, fins i tot, en temps alternatius aliens a la realitat coneguda, i tenir per escenari espais físics (reals o imaginaris, terrestres o extraterrestres) o l'espai intern de la ment. Els personatges són igualment diversos: a partir del patró natural humà, recorre i explota models antropomòrfics fins a desembocar en la creació d'entitats artificials de forma humana (robot, androide, ciborg) o en criatures no antropomòrfiques.

Apocalipsi

És un dels subgèneres de les pel·lícules, llibres i videojocs de terror que més ens aterren, aquest es desenvolupa sobre un escenari apocalíptic, és per això que es dona a anomenar a aquest gènere de l'horror com Terror d'Apocalipsi. Si bé hi ha molts tipus d'apocalipsi per a la humanitat, que és el que en realitat ens fa por, com els desastres naturals propis de la planeta, com una cosa que provingui de l'exterior (invasió alienígena, un meteorit, etc.), són els desastres causats per la mateixa espècie humana els que estem segurs que arribaran primer.

Metratge trobat

El metratge trobat és una tècnica narrativa en les pel·lícules de terror i els falsos documentals en què tot, o una part essencial del film fictici és presentat com si fos material descobert.

El gènere s'inspira en la tècnica literària del manuscrit trobat. Els esdeveniments en pantalla comunament són vistos a través de la càmera d'un o d'altres personatges involucrats, sovint acompanyats per comentaris en temps real fora del guió. Per aconseguir realisme, la fotografia és realitzada pels mateixos actors a mesura que la interpreten, elements visuals de càmera no estabilitzada i una actuació molt natural. El metratge pot ser presentat com si fos «en brut» i complet, o com si fos editat en una línia narrativa per aquells que ho han trobat.

TÈCNiques PER CAUSAR TERROR A L'ESPECTADOR

Cada vegada més, una bona pel·lícula de terror no resideix en només 'un ensurt'. Junta diverses tècniques clínicament demostrades per modificar els nostres processos mentals; el que per si ja fa por si et poses a pensar-ho.

Però és així i moltes de les pel·lícules més efectives i memorables del cinema de terror són les que han aconseguit sembrar terror absolut, però ensenyant el just i necessari a la pantalla. Aquí no podem seguir sense fer esment de l'escena mítica de la dutxa a Psicosis: un moment del cinema de terror que ha definit el gènere i que, en realitat, conté molt poc «terror real». Tenint en compte l'escena l'anterior, vaig decidir endinsar-m'he en la màgia de cinema per esbrinar tots els trucs fascinants de cinema de terror que s'utilitzen per deixar-nos amb la boca oberta.

L'infrasò

Què és l'infrasò i per què és tan aterridor?, l'infrasò és una ona acústica o ona sonora on la freqüència està per sota de l'espectre audible de l'oïda humana (aproximadament 20 Hz). Però, encara que són sons que no sentim, sí que els sentim i arriben a produir en l'ésser humà reaccions físiques naturals. I és en aquest punt on el desenvolupament i estudis de les tècniques actuals han arribat a modelar les nostres pròpies emocions davant d'una pel·lícula.

Un exemple d'aquesta tècnica la podem trobar a la pel·lícula "IRREVERSIBLE" on Gaspar Noe va utilitzar un so amb una freqüència de 27 Hz durant els primers 30 minuts de la seva pel·lícula, una

pel·lícula que ja per si és d'allò més pertorbadora sense afegir infràsò a l'assumpte. En resum, el so que va aconseguir era tan desagradable que hi va haver casos de marejos, nàusees i desorientació, per part d'alguns membres del públic, que van haver de sortir de la sala del cinema.

Un altre bon exemple és "*PARANORMAL ACTIVITY*" d'Oren Peli, una pel·lícula que va revolucionar el gènere de cinema de terror. Peli va emprar un so sord, de baixa freqüència, barrejat amb un so de fons per al dormitori per generar una sensació inconsistent de tensió contínua en el públic.

Imatges Subliminars

Un dels majors malentesos sobre les imatges subliminars és que són capaces de controlar les teves pròpies accions després de veure-les. Però el que si és veritat és que, en general, les imatges subliminars tendeixen a incomodar a la gent i, en alguns casos, són capaces de causar-nos malalties. William Friedkin, el director de "EL EXORCISTA", va utilitzar missatges subliminars per espantar el seu públic. Va integrar imatges del Capità Howdy, un dels dimonis que habita el cos de Regants, que duren tan sols un segon, en tres punts diferents durant la pel·lícula, l'any 2012, Friedkin va dir que lamentava que la pel·lícula ja estigués disponible en format digital. » No es podien veure aquests moments abans de VHS, però ara pots donar-li al pause amb el DVD i mirar-ho tot el temps que vulguis ".

Canvis bruscos de color

En les pel·lícules que no són d'aquest gènere, la norma sol ser que cal intentar utilitzar una paleta de colors d'allò més normal possible per donar a la pel·lícula cert realisme, però en les pel·lícules de terror gairebé tot està permès.

Un bon exemple de l'ús de color és la pel·lícula "*CRU*" de Julia Ducournau, fa un ús liberal dels canvis de color i essencialment redefineix el que un director pot fer en una escena. En lloc de transmetre una paleta de vermells o tons neutres, Ducournau fa servir vermells i roses molt cridaners en una escena particularment desagradable. En un altre moment memorable, la directora barreja el blau i el groc per crear una col·lecció surrealista de fotogrames que es va dir que van provocar desmais i vòmits entre el públic.

La subversió de models i patrons de terror clàssics

Per ara, fins i tot les persones que no són fans de les pel·lícules de terror coneixen els patrons típics d'aquest gènere: el monstre en el mirall, la noia final, l'assassí esperant al bosc, etc. Ara, la nostra familiaritat amb els típics trucs de terror ha obert una porta per als cineastes per poder jugar amb les nostres expectatives. Potser la subversió més usada, és quan un personatge mira al mirall del bany, obre el mirall, tanca el mirall i ja no passa res. Les pel·lícules de terror han condicionat al públic a esperar l'ensurt just quan el mirall es tanca, i hi ha un fantasma, monstre o assassí esperant la seva presa. Quan una pel·lícula comença aquest petit arc narratiu, però es nega a completar-lo, ens fa sentir més tensos i incòmodes. Perquè saps que alguna cosa està per venir, però ara no saps quan esperar-ho.

Escenes Llargues

Escenes sense talls durant un temps bastant dilatat és una tècnica molt efectiva per incomodar l'espectador, sobretot si està acompanyat de l'estil de cinematografia que hem experimentat en cintes d'Alfred Hitchcock, David Fincher o John Carpenter per exemple.

El secret de les preses llargues és que fan que l'espectador s'identifiqui amb el que està succeint a la pantalla, guardant el silenci i enfocant la seva atenció en cada detall, examinant constantment les expressions facials o buscant qualsevol mena de moviment fora del normal.

A part d'aquestes tècniques, n'hi ha d'altres relacionades amb els angles i plans, Els moviments, la Il·luminació i el so.

Hi ha alguns angles característics del cinema de terror com per exemple l'angle holandès. Aquest angle és conegut per girar la càmera entre 25 i 45 graus, és una tècnica per causar el sentiment de tensió a l'espectador. En les creacions audiovisuals de terror també són comuns els plans generals, els plans per sobre l'espatlla, els primers plans, els primeríssims plans, els plans picats, els plans contrapicats, els plans subjectius, entre molts d'altres. En les creacions audiovisuals de terror també se sol utilitzar moviments de càmera com el portàtil en el qual es mostra com si un dels personatges portes la càmera i graves el que passa. El Paneig, el qual consisteix en un moviment horitzontal, o vertical, o la càmera gira sobre el seu eix, mostrant així una visió més panoràmica de l'habitació.

També és molt característic de les pel·lícules de terror la llum baixa i el moviment de les ombres. I finalment el món audiovisual es 50% visió i 50% audio. El so és igual o més important que les imatges en les creacions audiovisuals i més en les de terror, el so ajuda a crear la tensió, a indicarnos que passarà,... és per això que hi ha instruments creats especialment per crear audios de terror com per exemple el "Thunder Drum", la Kalimba, els Claves, els ous de percussió, el "Waterphone" aquest és el més utilitzat, s'ha utilitzat a pel·lícules com "Alien" o "Matrix"

ENTREVISTA A MARTA SOLÉ

Gràcies a la meua tutora del Treball de Recerca, vaig tenir l'oportunitat d'entrevistar a la Marta Solé (veure annex 4), una guionista de TV3, actualment està treballant a la sèrie "Com si fos Ahir" però abans havia creat ella mateixa algun curtmetratge. En l'entrevista em va ajudar a saber quina carrera he de fer si vull entrar en el món del cinema i també em va donar alguns consells. Ella va estudiar comunicació audiovisual i després va anar fent postgraus de multimèdia, guió, direcció... També em va dir que en el món del cinema costa molt entrar-hi, però un cop hi ets dins sempre van sortint coses. Ella va començar treballant de booker en una agència. En el món del cinema, quan comences toques tots els pals. Ella va passar per tota mena de projectes audiovisuals: anuncis, curtmetratges, series, pel·lícules... Em va ajudar en la creació del meu curtmetratge, ja que em va dir tots els passos que s'havien de seguir. "Primer de tot, hi ha d'haver el guió, o sigui que tu com a guionista has de pensar una idea, una cosa que a tu et motivi, que tinguis alguna cosa a dir". Ella em va dir que els curtmetratges que ella havia fet en els seus inicis se'ls pagava ella, ja que al principi no hi ha ajudes econòmiques. El que sí que em va dir que ella havia fet era presentar els curtmetratges a concurs per així guanyar diners per cobrir despeses. "Un cop ja tens el guió, has de buscar als actors, les localitzacions... al ser un curtmetratge tot això ho hauràs de fer tu sol". En finalitzar l'entrevista em va donar uns consells per si volia entrar en el món audiovisual "En aquest món és molt difícil entrar-hi, llavors tu has d'entrar-hi d'alguna manera, tu pots tenir molt clar que vols ser productor, però potser comences entrant realitzant un altre càrrec."

EL MEU CURTMETRATGE “*La Nina*”

Preproducció

Idea

Com a projecte final del meu treball de recerca he creat un curtmetratge. Com he explicat anteriorment, el primer pas per crear un curtmetratge és trobar una idea. En el meu cas, la idea la vaig trobar al "Big Fun Museum" de Barcelona, en aquest museu hi ha diversos apartats i un d'ells és l'apartat de rècords Guinness i meravelles, allà hi havia la història d'una nina que amb el pas del temps s'havia fet vella.

En arribar a casa vaig buscar informació sobre aquesta història i vaig trobar que havia passat realment. La història estava escrita en el llibre "Caught on film" (Captat en vídeo) de l'investigador paranormal Jim Eaton, i explica el cas real d'una nina envellida, La història real explica que Laura Whitmore, als vuit anys, va rebre la joguina com a regal. Amb el pas del temps la Laura va créixer i va abandonar la casa dels seus pares, i un temps després la família va decidir netejar les golfes. A les golfes hi havia totes les joguines de la Laura de quan era petita. Les van anar obrint una a una per mirar quines es quedaven i quines llençaven. La sorpresa va arribar quan van obrir la caixa de la nina que li havien regalat als vuit anys. Es van trobar que la nina havia envellit com una persona. Tenia la cara i el cos ple d'arrugues, els braços rígids i momificats, el cabell li havia caigut i el vestit estava gastat. Els pares de la Laura van decidir subhastar-la per internet, però abans que comences la subhasta van rebre una trucada d'un despatx jurídic italià que representa el Vaticà i els van oferir cinquanta mil dòlars per la nina. Quan després es va entrevistar a la família van dir que no podien revelar qui havia estat el comprador per un tracte de confidencialitat.

És a partir d'aquesta història que he creat el meu curtmetratge, hi ha moltes variacions, però la idea principal és la mateixa.

Creació del Guió

Vaig buscar a molts llocs la història per poder-la comparar, i així poder decidir si canviava molt la història, però a tots els portals web explicaven la mateixa història.

El primer que vaig fer per crear el guió va ser separar la història per diferents escenes, i vaig separar: l'aniversari quan li regalen la nina, quan la Laura marxa de casa, quan troben la nina i finalment quan la posen a la venda.

Només em sortia quatre escenes i amb això no podia fer un curtmetratge, és per això que vaig variar la història original. També vaig canviar el nom de la Laura.

Aquest és un resum del guió: La Maria fa vuit anys i per l'aniversari els seus pares li regalen una nina. La Maria va creixent i cada vegada deixa més de banda a la nina, fins que arriba un moment que li dona la nina a la seva mare perquè la guardi a les golfes. Uns anys després la Maria marxa de casa amb la seva parella, i uns mesos més tard, els pares de la Maria tenen un accident de cotxe i com a herència li deixen a la Maria la casa. Al cap d'uns anys la Maria arriba a la casa amb el seu home el Marc, el seu fill Pol i la seva filla Martina, quan hi arriben posen les coses a cada habitació i la Maria recorda que a dalt a les golfes hi havia algunes joguines de quan ella era petita, puja a les golfes i dins del bagul de les joguines velles, hi ha la caixa de la nina i quan l'obra es troba que aquesta ha envellit. I és així com desperta a l'esperit de la nina. Un dia els fills de la Maria estan jugant al llac de la casa i apareix per primer cop l'esperit de la nina, però no els fa res. Arriba la nit i la Maria té un somni amb l'esperit de la nina. La nina com a venjança per haver-la abandonat aniria matant a cada membre de la família. Així és com un dia el Pol i la Martina estan jugant a fet i amagar, el Pol s'amaga sota el llit i quan està amagat just a la seva vora apareix la nina i el mata, i dies més tard hi ha el funeral del Pol. La Maria i el Marc tiren la nina a les escombraries, però no serveix de res perquè quan és l'hora de sopar, el Marc està parant taula i la nina li clava un ganivet a l'esquena i el mata. Arriba l'hora de dormir i l'esperit de la nina intenta matar a la Martina, però abans que pugui fer res la Maria llença la nina a terra, i creu que s'ha acabat tot, però un temps després arriba l'aniversari dels vuit anys de la Martina i quan és l'hora d'obrir els regals hi ha un regal que ningú sap de qui és i quan la Martina l'obra es troba a la nina del principi. Després la Maria la posa a la venda i un comprador anònim la compra, però aquest comprador resulta ser el dimoni que està buscant la col·lecció d'objectes posseïts. Un cop vaig acabar d'escriure el guió, vaig començar a buscar als actors, vaig mirar tots els contactes del Whatsapp i també vaig obrir a gent de nou per demanar si volien participar en el curtmetratge, finalment i després de molt buscar vaig aconseguir reunir a tots els actors i actrius. Després vaig

començar a buscar localitzacions, la idea era trobar una casa gran i antiga. Vaig anar a algunes cases i em van dir que no, ja que no volien que la gent entres a dins, però finalment un amic del meu avui ens va deixar gravar en una casa de pagès que té a Brics. Vam anar a mirar la casa i vam veure que tenia un llac, això em va ajudar a incloure més escenes. La casa es diu Alsina. Amb tot i això, a part de la casa també necessitava un cotxe per rodar l'escena de l'accident i després de molt buscar, de preguntar als tallers i de preguntar a les deixalleries, el meu pare finalment a través d'un company de feina en va trobar un d'una dona de Solsona Un Seat Ibiza Blau. Un cop ja ho tenia tot només faltava quadrar l'horari. Després de problemes d'horari, ja que molts dels actors marxaven de vacances, o tenien plans, vaig aconseguir quadrar un horari de gravació.

DIES DE RODATGE

Vam començar a gravar la primera setmana d'agost a la casa Alsina. Havíem de gravar de dilluns a divendres, però per problemes que hi va haver només vam poder gravar els tres primers dies. Això va fer endarrerir el rodatge, però com es fa a totes les pel·lícules no ho vaig gravar amb ordre cronològic. Els actors m'ho van posar molt fàcil i ho van fer molt bé, ja que ja venien amb el guió après de casa. Abans de gravar fèiem alguns assajos per si quedaven alguns dubtes de com funcionava l'escena i quan ja tothom tenia marcat com ho havia de fer començava el rodatge. Com ha curiositat, l'escena que vam repetir més vegades va ser l'escena 19 que la vam gravar un total de 50 vegades des de diferents plans. Durant els dies de rodatge vam tenir molt en compte les mesures de la COVID-19 durant les escenes que gravàvem els actors i les actrius es treien la mascareta, però tothom qui no sortia la portava. Un cop acabada l'escena es tornaven a posar la mascareta. Vam comprar botelles d'aigua, una per cada persona, i també cada dia portàvem una mica de menjar (fruita, coca, entrepans...)per si algú tenia gana.

Curiositats i anècdotes del Rodatge

- Tot i ser un curtmetratge de Terror, durant els dies de rodatge vam riure molt i ens ho vam passar molt bé. A continuació us explicaré algunes curiositats i anècdotes que van passar durant els dies de rodatge per ordre del guió:

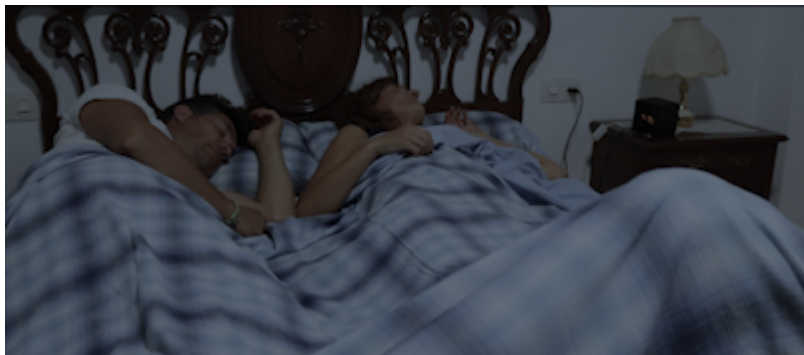
- La primera anècdota és un fet una mica paranormal, en l'escena 5, quan la Maria i el Marc marxen de casa, el Marc està amb les maletes al costat, doncs abans de gravar quan estàvem preparant l'escena una de les maletes es va moure sola i quan la vam obrir no hi havia res.

- Una altra anècdota passa en l'escena 8. L'escena 8 va ser l'escena més costosa de fer i més cara de tot el curtmetratge, és l'escena de l'accident. Per aquesta escena vam contractar a una maquilladora de Solsona que es diu Emily i va ser ella la que va maquillar els talls de vidre que portaven el Ramon i la Montserrat interpretats pel Francesc i la Teresa. Mentre l'Emily estava maquillant-los, el meu pare va agafar el cotxe i va fer explotar els "airbags". Després amb un mall des de dins del cotxe va trencar el vidre de davant per poder representar que la Montserrat sortia pel vidre del davant, perquè no portava el cinturó. Finalment vam acostar el cotxe a l'arbre on representava que hi havia l'accident, els actors i actrius es van posar dins del cotxe i vam posar una bomba de fum sota el cotxe per donar més realisme. Mentre gravàvem passaven cotxes per la carretera i molts paraven per mirar que estava passant i si les persones de l'accident estaven bé. En l'escena de l'accident, es veu com al Ramon té un atac de cor. Aquesta escena era molt perillosa de realitzar a la carretera, ja que corrien el risc de patir un accident de veritat, i per solucionar-ho vam utilitzar un fons verd que vam posar darrere del cotxe i aquest no estava en moviment. Com us he dit abans aquesta és l'escena més cara de tot el curtmetratge, ja que el seu cost ha sigut de 600 €.

- L'escena 13 és l'escena del somni de la Maria, en aquesta escena, de sobte apareix la nina en forma de persona sobre ella i la comença a ofegar amb les mans. Per crear l'efecte de la presència de la nina dins del llit, vam utilitzar un efecte pràctic el qual va consistir a agafar el pal d'una escombria i enganxar-li una palangana a sobre per fer l'efecte que era el cap. Després vam agafar un llençol nòrdic (doble llençol) i vam aprofitar per posar el pal de l'escombria amb la palangana entre llençol i llençol. En l'escena es veu com de sobte apareix un bony com si fos una persona que va cap a la Maria per dins del llit, però quan la Maria aixeca el llençol no troba res, ja que l'invent està entremig del llençol, la nina en forma de persona està amagada al final del llit i quan la Maria aixeca el llençol la nina en forma de persona aprofita per posar-se sobre el llit perquè així quan la Maria el baixi aparegui la nina en forma de persona per ofegar-la. Aquesta escena també té una altra curiositat i aquesta és les dents de la nina en forma de persona interpretada per la Nahir. Per crear la dentadura vam utilitzar plàstic polimorf. Aquest plàstic consisteix en unes boles de plàstic que amb el contacte amb l'aigua calenta es fonen i queda com una plastilina que es pot modelar. Vam agafar aquest plàstic i un cop calent, la Nahir se'l va posar a les dents per crear un motlle de les seves dents. Un cop teníem el seu motlle, amb més plàstic d'aquest vam crear les dents punxegudes i llargues que apareixen al curtmetratge i finalment les vam pintar. Primerament vam fer el motlle de les dents superiors i inferiors, però al rodatge les dents de la part inferior es van trencar i només vam poder aprofitar les superiors.

- A l'escena 15A apareix la mare morta de la Maria, però al final es transforma en l'esperit de la nina i desapareix. Per crear aquest efecte també vam utilitzar el fons verd i vam gravar a les dues per separat, i el fons sense elles, i amb l'edició vaig fer que es transformés.

- L'escena 16 és quan llencen la nina a les escombraries, per gravar aquesta escena vam anar a uns contenidors que hi havia a prop de la casa Alsina i per aquesta escena em vaig haver de posar dins del contenidor.

- En l'escena 19 hi ha la mort d'en Pol interpretat per l'Enric Pensí Oliva. Aquesta va ser l'escena que vam gravar més vegades i l'Enric es va haver d'estar sota un llit per més d'una hora, i quan en va poder sortir es va queixar tot dient "quin mal les costelles!".

- L'escena 20 és l'escena on hi ha l'enterrament del Pol, per aquesta escena va ser molt difícil aconseguir una capella on ens deixessin gravar el funeral d'un nen, però finalment vaig parlar amb el Ramon Maria de les Casas de Matamargó i em va dir que no hi havia cap problema. Amb el meu pare abans havíem fet un taüt de fusta per aquesta escena, però quan vam anar a Matamargó uns dies abans del rodatge per mirar com era l'espai, el Ramon Maria ens va dir que ell tenia un taüt original que li havia donat un amic i vam fer servir el seu perquè així l'escena era més realista.

- A l'escena 22 la Maria truca a la seva amiga la Marta interpretada per la Mireia Vila. Per gravar aquesta escena necessitàvem dos espais, un era la casa Alsina de Brics que seria des d'on trucaria a la Maria i l'altre espai havia de representar casa la Marta, i no havia pensat a buscar aquest espai, i quan tornàvem cap a Solsona per poder rodar l'altra escena, i trobar algun espai on poder gravar la part de la trucada de la Marta, vaig haver de pensar de pressa en algun possible espai, i així va ser com vaig enviar un missatge a la Silvia Fabian per si estava a casa seva i podria gravar una petita escena del meu curtmetratge, no va tardar a contestar i em va dir que sí, així que vam anar a casa seva a gravar l'escena al jardí.

- L'escena 24 és l'escena en què l'esperit de la nina mata al Marc interpretat pel David Estany. En aquesta escena teníem dos ganivets iguals, l'únic que un dels dos estava tallat per no clavar-li. Hi ha una escena quan la nina li clava el ganivet, per fer aquesta escena, just al lloc on estava estirat el Marc, hi vam posar una bossa plena de roba i al mig un got amb sang falsa de manera que la nina quan li estigués clavant el ganivet anés sortint sang. Després vam agafar la camisa del Marc i li vam fer uns talls i li vam posar sang així semblava que tenia les ganivetades i finalment vam enganxar-li el ganivet que estava tallat a l'esquena.

- Finalment en l'escena 26, quan la Maria tira a terra la nina perquè aquesta es trenqui, per crear l'efecte que es trenqués, vam utilitzar fang per recrear el cap de la nina, quan va arribar l'escena, li vam canviar el cap original per un que havíem fet nosaltres i vam gravar l'escena des d'un punt de vista que no s'observés el cap de la nina. Quan la Maria va picar el terra amb el cap de la nina, va donar l'efecte de què realment s'havia trencat la nina original.

Postproducció

L'edició no la vaig fer quan ho tenia tot gravat, sinó que anava fent per escenes quan les teníem gravades, perquè així anava fent i després no tindria tanta feina de cop.

El curtmetratge l'he editat amb Adobe Premiere Pro. I per realitzar alguns dels efectes que apareixen com la transformació de la nina o la desaparició d'aquesta, he utilitzat tutorials de YouTube d'un canal que es diu CineCom. Altres efectes més pràctics, com el del monstre dins del llit han sigut idees que hem tingut jo i el meu pare pensant una manera fàcil de realitzar les coses.

Durant els dies i les hores d'edició, ens assèiem el meu pare i jo davant de l'ordinador i primerament revisàvem tots els vídeos i àudios, ja que gravàvem les dues coses per separat. Després agafàvem les preses que ens semblaven que les podríem fer servir i les importàvem a l'Adobe Premiere Pro, després sincronitzàvem l'àudio i el vídeo i seguidament començàvem a muntar les escenes.

Presentació del curtmetratge

Un cop ja vaig tenir el curtmetratge acabat, el volia projectar perquè la gent em pogués respondre una enquesta, és per això que vaig anar a parlar amb el Jaume perquè em reserves el Teatre Comarcal per la projecció. Després vaig fer una instància al Consell Comarcal (veure annex 5) per poder utilitzar la pàgina de Turisme Solsonès per vendre les entrades. Un cop ja vaig tenir el Teatre Reservat i la instància aprovada, en vaig començar a fer difusió. Vaig estrenar el dissabte dia 16 a les 20:30 h. Va venir un total de 166 persones (veure annex 6) i a la gent que va venir els vaig donar un "flyer" (veure annex 7) on al darrere hi havia un codi QR perquè els espectadors em responguessin una enquesta.

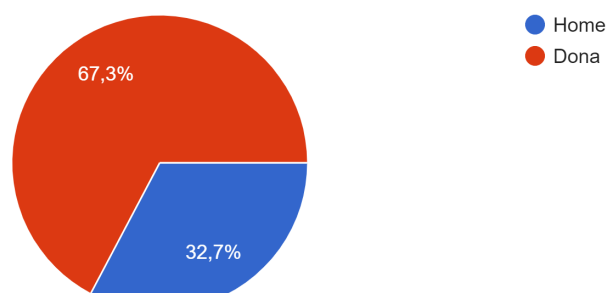
ENQUESTA

L'enquesta l'han respòs un total de 110 persones

Les dues primeres preguntes les vaig escriure per saber si havia vingut més homes o més dones i de quina edat. No ho puc saber del tot, ja que hi va haver gent que va venir i que no van respondre l'enquesta. Com es pot veure als resultats de la primera pregunta. Van venir 74 dones (67.3%) i 36 homes (32.7%)

Amb quin gènere et sents identificat?

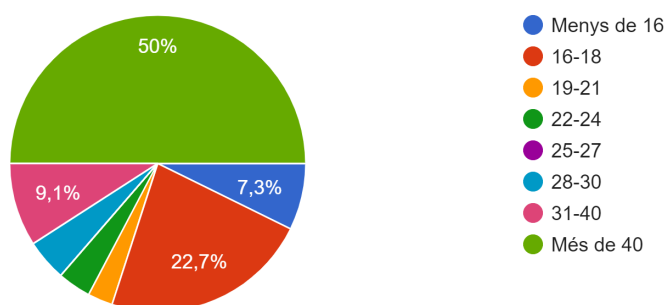
110 respuestas

De les 110 respostes 55 persones tenen més de 40 anys (50%). Després predomina les edats de 16 als 18 anys amb 25 persones (22.7%) i un resultat curiós és que tot i anunciar que el curtmetratge no era apte per a menors de 16 anys, van venir 8 persones (7.3%) que no tenien l'edat.

Quina edat tens?

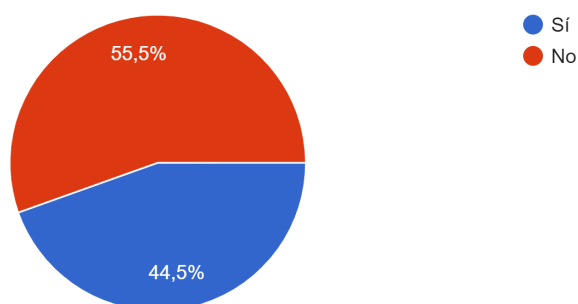
110 respuestas

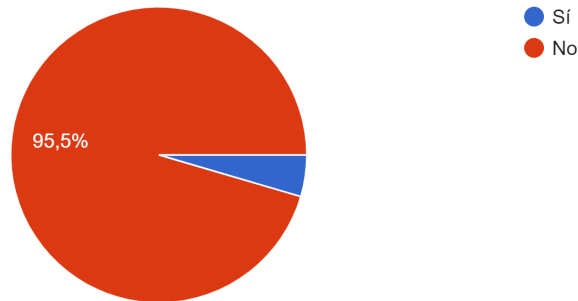
A 61 (55.5%) de les 110 persones no els agraden les pel·lícules de por mentre que a 49 (44.5%) persones sí, però com es mostra en el segon gràfic a les 110 persones els va agradar el curtmetratge.

T'agraden les pel·lícules de por?

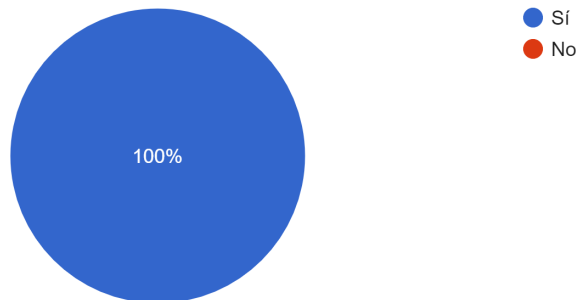
110 respuestas

El curtmetratge està inspirat en una història real, n'havies sentit a parlar de la nina que va embellir?
110 respuestas

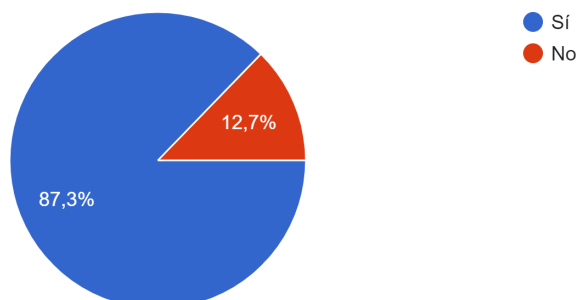
T'ha agradat el curtmetratge?
110 respuestas

Com he dit anteriorment, el curtmetratge està inspirat en una història que va passar. De les 110 persones que van venir a veure el curtmetratge, només 5 (4.5%) coneixien la història real mentre que les altres 105 (95.5%) de les persones no la coneixien.

De les 110 persones que van respondre l'enquesta 96 persones (87.3%) van passar por en algun moment del curtmetratge mentre que 14 (12.7%) persones no van passar por.

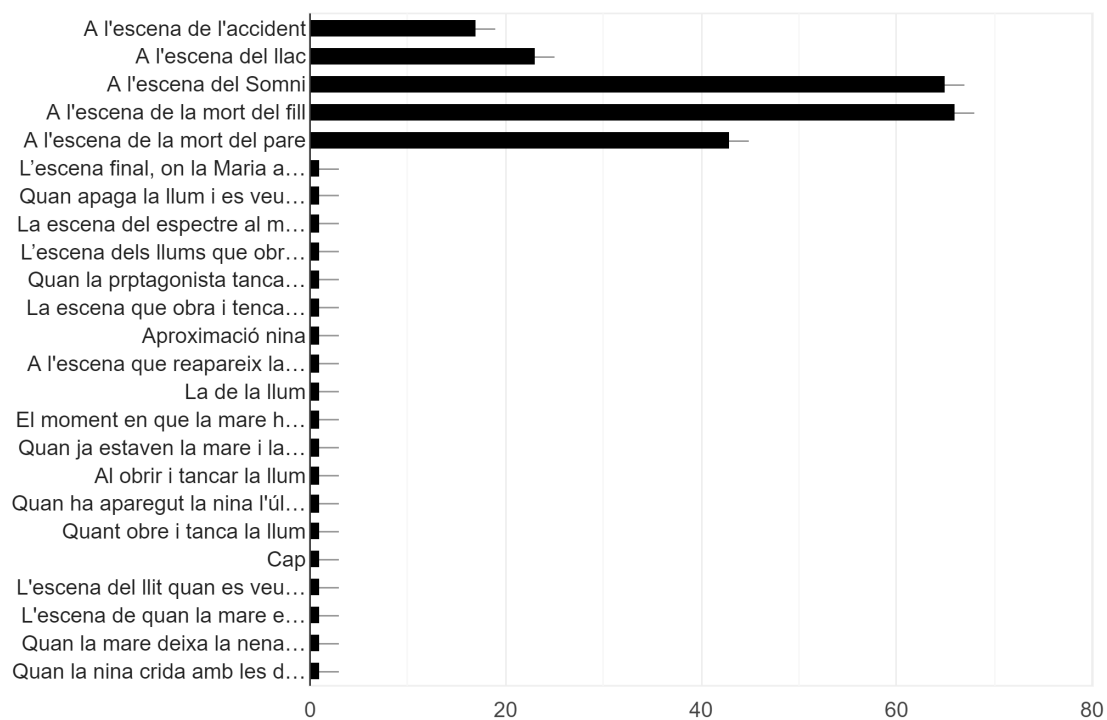
Hi ha hagut algun moment que has passat por mirant el curtmetratge?
110 respuestas

Les persones que van marcar que sí que havien passat por en algun moment, van respondre quina era l'escena que els havia aterrat més i aquests van ser els resultats:

Si a la pregunta anterior has marcat que Sí, en quina/quines escenes has passat por?

97 respuestas

Com es pot veure l'escena que va causar més por va ser la mort del fill (68%) seguida de l'escena del Somni (67%), una altra escena que també va causar molta por va ser l'escena quan la Maria obra i tanca les llums.

La gent que va marcar que no havia passat por mirant el curtmetratge, van respondre:

"Es veia a venir les escenes de por"

"Algun ensurt si, però no vaig passar por"

"Perquè coneixia tots els actors i això m'ha ajudat"

CONCLUSIÓ

La idea principal d'aquest Treball de Recerca era demostrar si les tècniques que s'utilitzen per fer por en les pel·lícules funcionen o només són els estereotips que ha de tenir qualsevol pel·lícula de terror i ja no espanten a ningú. Per demostrar-ho he creat des de zero un curtmetratge.

En el Treball, també m'he documentat de la història del cinema, però la part que més feina i més esforç m'ha suposat ha sigut la creació del curtmetratge. Per crear aquest curtmetratge vaig partir d'una història real i a partir d'aquesta, vaig anar desenvolupant una història. El que més em va costar va ser trobar els actors i les actrius i les localitzacions. Vaig estar tot el mes d'agost enregistrant el curtmetratge i editant-lo. Aquest curtmetratge el vaig projectar al Teatre Comarcal de Solsona perquè així la gent pogués decidir si realment les tècniques aconseguien fer por o no i com s'ha pogut veure a les enquestes, les tècniques han aconseguit crear el sentiment de por. En el curtmetratge, la tècnica més utilitzada ha sigut l'infrasò, aquest so estava present a totes les escenes on havia de passar quelcom. També he usat la subversió de models i patrons de terror clàssics, un exemple molt clar d'aquesta tècnica és l'escena quan el monstre apareix de dins el llit perquè saps que passarà alguna cosa, però no saps el que ni quan, o també quan obra i apaga les llums. A més a més he fet servir els canvis de colors bruscos, ja que per les escenes que estaven ambientades en el passat, he fet ús d'uns tons més clars, per les escenes del present d'interior he fet servir colors freds per causar por, frescor i solitud a l'espectador, per les escenes de l'exterior he fet servir colors més càlids per donar un sentiment de seguretat a l'espectador, aquest canvi de color també seria un patró clàssic del terror, ja que a totes les pel·lícules de por, quan és de dia, no passa res.

Aquest treball m'ha ajudat a conèixer més el cinema de terror, a conèixer tots els subgèneres que hi ha, però jo crec que el que més m'ha agradat conèixer ha sigut les tècniques del terror, ja que era una cosa que no coneixia i que a partir d'ara podré implementar als pròxims projectes.

WEBGRAFIA (Bibliografia web)

Wikipedia® (Viquipèdia™) (2021) *Cinema de terror* [en línia]

Wikipedia® [Consultat: març 2021]

<https://ca.wikipedia.org/wiki/Cinema_de_terror>

Francisco Negreira (2008) *La manifestación del miedo en el cine* [en línia]

[Consultat: març 2021]

<<https://revistas.comillas.edu/index.php/padresymaestros/article/view/1498/1270>>

2021 © Historiadelcine.es *Historia del Cine* [en línia]

2021 © Historiadelcine.es [Consultat: març/abril 2021]

<<https://historiadelcine.es/generos-cinematograficos/cine-terror-caracteristicas-historia/>>

Wikipedia® (2021) *Horror* [en línia]

Wikipedia® [Consultat: abril 2021]

<<https://es.wikipedia.org/wiki/Horror>>

Wikipedia® (2021) *Miedo* [en línia]

Wikipedia® [Consultat: abril 2021]

<<https://es.wikipedia.org/wiki/Miedo>>

Multicanal Iberia, S.L.U. (2021) *5 técnicas manipuladoras del cine para meter más miedo en el cuerpo* [en línia]

Multicanal Iberia, S.L.U. [Consultat: maig 2021]

<<https://tuamc.tv/actualidad/archivo-darktv/5-tecnicas-manipuladoras-del-cine-meter-mas-miedo-cuerpo/>>

Miedo y Terror (2021) *Noticias y Novedades del Mundo del Terror* [en línia]

© 2021 Miedo y Terror [Consultat: maig 2021]

<<https://www.miedoyterror.com/clasificacion-subgeneros-cine-de-terror.html>>

Wikipedia® (2019) *Cine B* [en línia]

Wikipedia® [Consultat: maig 2021]

<https://es.wikipedia.org/wiki/Cine_B>

Wikipedia® (2020) *Ciencia Ficción* [en línia]

Wikipedia® [Consultat: maig 2021]

<https://es.wikipedia.org/wiki/Ciencia_ficci%C3%B3n>

Wikipedia® (2019) *Metraje encontrado (género)* [en línia]

Wikipedia® [Consultat: maig/juny 2021]

<[https://es.wikipedia.org/wiki/Metraje_encontrado_\(g%C3%A9nero\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Metraje_encontrado_(g%C3%A9nero))>

Ana Paula Villarin (2021) *Cuál es la diferencia entre cortometraje y largometraje* [en línia]

Cinepremiere [Consultat: juny 2021]

<<https://www.cinepremiere.com.mx/cual-es-la-diferencia-entre-cortometraje-y-largometraje.html>>

COM FER UN CURTMETRATGE [en línia]

La Caixa [Consultat: juliol 2021]

<<https://www.participamelies.com/wp-content/uploads/2016/03/com-fer-curtmetratge-participa-melies.pdf>>

Jesús Prieto (2012) *Taller de cortometrajes* [en línia]

[Consultat: juliol 2021]

<<https://sites.google.com/site/eltallerdecortometrajes/galeria/videos>>